

- gdy w okresie pomiędzy chwilą ich nabycia a chwilą ich odsprzedaży przez podatnika charakter tych terenów uległ zmianie, takiej jak podział na działki lub wykonanie robót budowlanych pozwalających na podłączenie ich do różnych sieci (drogi, woda pitna, energia elektryczna, gaz, kanalizacja, telekomunikacja)?

(¹) Dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U., 2006, L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2020 r. – Komisja Europejska / Republika Austrii

(Sprawa C-328/20)

(2020/C 297/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Martin, B.R. Killmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Austrii uchybiła obowiązkowi nałożonemu na nią na mocy art. 7 i 67 rozporządzenia (WE) 883/2004 (¹) i obowiązkowi nałożonemu na nią na mocy art. 4 rozporządzenia nr 883/2004 i art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 492/2011 (²), ustanawiając mechanizm dostosowania dodatków rodzinnych i odliczenia dla dzieci pracowników najemnych, których dzieci stale zamieszkują w innym państwie członkowskim;
- stwierdzenie, że ustanawiając mechanizm dostosowania w odniesieniu do „Family Bonus Plus” (dodatkowej premii rodzinnej), odliczenia dla osoby samodzielnie prowadzącej gospodarstwo domowe, odliczenia dla rodzica samodzielnie wychowującego dziecko i odliczenia w odniesieniu do świadczenia alimentacyjnego dla pracowników migrujących, których dzieci stale zamieszkują w innym państwie członkowskim, Republika Austrii uchybiła również obowiązkowi ciążącemu na niej na mocy art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011;
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Austria przyznała osobom pracującym w Austrii, w odniesieniu do ich dzieci, w formie jednolitych ryczałtów, świadczenia rodzinne i korzyści socjalną w postaci dodatków rodzinnych i odliczeń dla dzieci, a także korzyść podatkową w postaci dodatkowej premii rodzinnej, odliczenia dla osoby samodzielnie prowadzącej gospodarstwo domowe, odliczenia dla rodzica samodzielnie wychowującego dziecko i odliczenia w odniesieniu do alimentów. Od dnia 1 stycznia 2019 r. uregulowania austriackie stanowią, że te świadczenia publiczne powinny zostać dostosowane przy uwzględnieniu ogólnego poziomu cen w państwie członkowskim, w którym dziecko ma stałe miejsce zamieszkania.

Zarzut pierwszy:

Komisja podnosi, że dodatki rodzinne i odliczenia w odniesieniu do dodatków rodzinnych stanowią świadczenia rodzinne w rozumieniu rozporządzenia nr 883/2004, co do których w art. 7 i 67 zakazano państwu członkowskiemu uzależniania ich przyznania lub kwoty tych świadczeń rodzinnych od warunku, by członkowie rodziny pracownika zamieszkiwali w państwie członkowskim wypłacającym świadczenia. Ustanawiając to dostosowanie, Austria traktowała jednak świadczenia rodzinne na rzecz dzieci dokładnie przy uwzględnieniu państwa członkowskiego, w którym zamieszkują dzieci. Austria naruszyła zatem art. 7 i 67 rozporządzenia nr 883/2004.

Zarzut drugi:

Ponadto Komisja podnosi, że dostosowanie, takie jak wprowadzone przez Austrię, stwarza korzystniejszą sytuację dla uprawnionych, których dzieci zamieszkują w państwach członkowskich, w których poziom cen jest wyższy, niż dla osób, których dzieci zamieszkują w Austrii, podczas gdy osoby, których dzieci zamieszkują w państwach członkowskich, w których poziom cen jest niski, są traktowane mniej korzystnie. Jednakże gdy ustanowiono to dostosowanie, Austria zakładała, że osiągnięcie oszczędności w krajowym budżecie, co może jedynie oznaczać, że istnieje większa liczba osób uprawnionych do tych świadczeń i korzyści, których dzieci zamieszkują w państwach członkowskich, w których poziom cen jest niższy niż w Austrii.

Poprzez mechanizm dostosowania Austria ustanowiła zatem w ostatecznym rozrachunku pośrednią dyskryminację na niekorzyść pracowników migrujących. Nie istnieje żaden słuszny cel mogący uzasadnić tę dyskryminację. Austria naruszyła zatem zasadę równego traktowania określoną w art. 4 rozporządzenia nr 883/2004 i w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011, w odniesieniu do dodatków rodzinnych i odliczeń dla dzieci, a także zasadę równego traktowania określoną w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011, w odniesieniu do dodatkowej premii rodzinnej, odliczenia dla osoby samodzielnie prowadzącej gospodarstwo domowe, odliczenia dla rodzica samodzielnie wychowującego dziecko i odliczenia w odniesieniu do alimentów.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. 2011, L 141, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 maja 2020 r. w sprawie T-607/17, Volotea / Komisja, wniesione w dniu 22 lipca 2020 r. przez Volotea, SA

(Sprawa C-331/20 P)

(2020/C 297/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Volotea, SA (przedstawiciele: M. Carpagnano, avvocato, M. Nordmann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie pkt 1 i 2 sentencji zaskarżonego wyroku;
- częściowe stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2, 3, 4 oraz nakazu odzyskania pomocy zawartych w decyzji Komisji (¹) (UE) 2017/1861 z dnia 29 lipca 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.33983 wdrożonej przez Włochy w postaci rekompensaty dla portów lotniczych na Sardynii z tytułu obowiązków świadczenia usługi publicznej w zakresie dotyczącym wnoszącego odwołanie.

Tytułem ewentualnym wnoszący odwołanie wnosi o:

- uchylenie pkt 1 i 2 sentencji zaskarżonego wyroku;
- skierowanie sprawy do rozpatrzenia przez Sąd.

Wnoszący odwołanie wnosi również do Trybunału o zasądzenie od Komisji kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd dopuścił się naruszenia prawa przy stosowaniu zawartego w art. 107 ust. 1 TFUE pojęcia pomocy państwa. Konkretnie rzecz biorąc, Sąd niewłaściwie zastosował pojęcie korzyści gospodarczej i przekroczył swe uprawnienia orzecznicze zastępując rozumowanie Komisji Europejskiej swoim rozumowaniem oraz dokonał niewłaściwej oceny kryteriów selektywności, zasobów państwowych oraz zakłócenia konkurencji.

Sąd popełnił błąd w uzasadnieniu pomocy państwa na gruncie art. 107 ust. 3 TFUE oraz wytycznych wspólnotowych dotyczących finansowania portów lotniczych i pomocy państwa na rozpoczęcie działalności dla przedsiębiorstw lotniczych oferujących przeloty z regionalnych portów lotniczych.